

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 9086/2023
14.09.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић, Зорице Булајић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Игор Јањић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства одбране, коју заступа Војно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради накнаде штете, одлукујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3541/22 од 10.01.2023. године, у седници одржаној 14.09.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3541/22 од 10.01.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3541/22 од 10.01.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П 12381/21 од 23.03.2022. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде материјалне штете у виду разлике у ренти за период од 01.02.2020. године до 31.01.2022. године, исплати 469.439,65 динара са законском затезном каматом на појединачно одређене износе. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде штете исплаћује новчану ренту почев од 01.02.2022. године па надаље, док за то постоје услови и то месечно унапред у износу од 49.614,40 динара са законском затезном каматом на сваки појединачни месечни износ почев од петог у месецу за претходни месец до коначне исплате сваке појединачне месечне рате, с тим да доспеле а неисплаћене месечне ренте исплати у року од 15 дана по правноснажности пресуде. Ставом трећим изреке, одлучено је да се овом пресудом мења пресуда Апелационог суда у Нишу Гж 525/2017 од 28.11.2017. године, у делу који се односи на исплату новчане ренте почев од 01.07.2016. године па надаље док за то постоје услови и то месечно унапред у износу од 21.413,13 динара са законском затезном каматом почев од шестог у месецу за претходни месец до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 41.800,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 3541/22 од 10.01.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена

пресуда у ставу првом, другом и трећем изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу четвртом изреке, тако што је обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 71.820,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавила тужена због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о истој одлучује на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено побијаном правноснажном пресудом, је исплата на име накнаде материјалне штете у виду разлике ренте и исплате ренте, а побијаном одлуком је потврђена првостепена пресуда којом је усвојен тужбени захтев. Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, с обзиром да се ревизијом оспорава утврђено чињенично стање, а одлуке нижестепених судова о основаности тужбеног захтева засноване су на примени одговарајућих одредаба материјалног права. Правилна примена материјалног права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања, па не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом чл. 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 18/20), Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбом од 29.01.2020. године, тужилац је тражио исплату новчаног износа од укупно 3.446.279,00 динара (29.330 евра), колико износи и вредност предмета спора која се ревизијом побија.

Имајући у виду да у конкретном случају вредност предмета спора побијане правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра, према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни суд нашао да је ревизија тужене недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић